HIPISM

CE ESTE UN BUN JOCHEU ?

Opinia unei competenţe internaţionale. Marii jochei din străinătate şi din ţară: Milton Henry, Carslake, Keogh, M. Csillag

Sunt turfişti cari frequentează hipodromurile de foarte mult amar de vreme şi nu pot deosebi un bun jocheu de altul prost.

In genere, este bun jocheul care câştigă şi detestabil acela care pierde, deşi în unele cazuri desfăşoară talent şi energie pentru salvarea unei partide iniţial pierdute. Acest criteriu simplist duce la cele mai profunde erori.

Pentru lămurire vom publica opiniile lui de Neuteur, o competenţă unanim recunoscută, ziarist de mare talent în Franţa şi Belgia, autor şi antrenor, ce a desfăşurat o activitate egal de plină de succese. Inainte de isbucnirea primului război mondial, a avut sub îngrijirea sa 146 de cai, cifră ce constitue un record mondial.

Unind o vastă erudiţie cu o îndelungată experienţă de Neuter reprezintă o autoritate intontestabilă în materie.

Părerile sale pot constitui un îndreptar pentru cei ce s'au consacrat de curând hipismului şi o verificare pentru cei ce îndrăgostesc de mai mult timp acest sport.

Iată ce crede, în privinţa acestui subiect, autorul mai sus menţionat:

Să nu impedici un cal de a câştiga

Un grajd nu este complet, dacă nu şi-a asigurat serviciile unui bun jocheu. Dar ce este un bun jocheu? Este acela care NU IMPIEDECA UN CAL DE A CAŞTIGA. Inţelegem prin aceasta că nu săvârşeşte greşeli de ordin technic, paralizând mijloacele sau acţiunea calului încredinţat. Lăsăm deoparte latura intenţiei frauduloase, care este cu totul altceva şi n'are legătură cu subiectul.

Idealul — inaccesibilul ideal — ar fi ca toţi călăreţii să fie de valoare perfect egală, pentruca spectatorul să nu se mai spună „Este jocheul care a câştigat". Nu poţi face un cal să câştige, în sensul că îi măreşte calităţile pe cari nu le are. Insă îl poţi împiedeca de a invinge, diminuându-i — sau nefolosind în mod raţional — mijloacele sale. In general, se crede că un om brutal şi forte şi-a „dus" — după expresia consacrată, dar idioată — calul la sosire. Aceiaş cal, în aceleaşi condiţiuni, dar încredinţat unui jocheu fin, care nu întrebuinţează cravaşa, nu agită nici braţele şi nici picioarele ca helice, este capabil să câştige mult mai uşor. Ne-am convins de acest adevăr în repetate rânduri. Din contră, calul care a perdut de un cap, din cauza jocheului ce s'a agitat deajuns, în ziua când este încredinţat unui călăreţ care „împinge" şi ştie să cravaşeze, termină mult mai departe, faţă de acelaş învingător.

Ceiace interesează, în principal, este ca jocheul să nu pună calul în imposibilitate de a câştiga, fie din greşală de tactică, fie din insuficienţă fizică sau lipsă de judecată. Ştiinţa trenului este mult mai folositoare decât forţa braţelor.

Jocheu prost este, în primul rând, acela care sub pretextul şcolii noui întrebuinţează scări foarte scurte, perzând controlul calului şi dând — în schimb — o exhibiţie ridicolă de echilibru nestabil. Jocheu prost este acela care încalecă împotriva ordinelor primite, acela care le execută pe dos sau care le îndeplineşte întocmai atunci când împrejurările specifice probei le fac ineficace ori deadreptul periculoase pentru succesul probabil. Intr'un parcurs, totul depinde de felul cum se desfăşoară alergarea, împrejurări deseori imprevizibile în momentul când jocheul a primit ordine.

Este greşit să se dea ordine amănunţite. Sunt alergări în cari cel puţin patru jochei primesc recomandaţie de a porni în capul plutonului. Trei din ei nu vor putea călări la ordin. Este suficient să se arate jocheului cari sunt aptitudinile calului, atunci când îl încalecă pentru prima oară, lăsând restul iniţiativei sale, spre a se acomoda împrejurărilor din parcurs. „Capul" valorează mai mult în alegere decât braţele şi picioarele. Hotărârea şi sângele rece sunt calităţile primordiale. Cel care ezită — ca în orice iniţiativă —este perdut. Cel care se pripeşte, nu ajunge deasemeni la capăt. Dacă jocheul se bazează pe busculade şi tăeri de drum, deasemeni îşi anulează şansa. A-ţi schimba linia, înseamnă a părăsi posibilităţile de a învinge în mod regulat.

Dacă un jocheu joacă, el perde — odată cu banii săi — orice noţiune de tactică, îşi sufocă pensionarul, atacă prea devreme, se închide, ocupă o poziţie neprielnică în ocol, scapă capul calul în clipa când face uz de cravaşa înoperantă şi finalmente perde de un cap.

Ceiace i se întâmplă în genere onestului, dar mediocrului jocheu în marile alergări.

Cei mai buni jochei pe cari i-am văzut sunt: Fred Archer, Sloan, fraţii Reiff (Lester şi Johny) şi Donoghue în Anglia; Stern şi O'Neill în Franţa; Archibald în Spania. Am cunoscut şi alţii deasemeni foarte buni. I-am citat însă numai pe cei excelenţi.

Varietăţile

Varietăţile hibride — continuă autorul mai sus citat — le constituesc jocheii orgolioşi. Au o opinie excelentă despre ei, deşi sunt mediocri. Ei nu găsesc deajuns de buni caii încredinţaţi. Explică, după alergare, antrenorului că o distanţă mai potrivită ar fi cea de 1800, în loc de 2400 de metri, pe cât a alergat calul — sau că respectivul pensionar este un stayer, dacă a fugit pe distanţă scurtă. Pronunţă, cu emfază, o hotărâre definitivă, uitând că e necesar un studiu de cel puţin şase luni de zile pentru a te putea pronunţa asupra aptitudinilor unui alergător.

M. CSILLAG

Există pandantul acestuia, jocheul care fiind întrebat asupra celor întâmplate în alergare, nu ştie nimic, însă totuş vorbeşte. Acela, care crezându-se stăpân pe situaţie, jonglează inutil, aşteptând adversarii, în loc să se ducă la sosire. Acela căruia îi este teamă de anumiţi adversari şi nu se deslipeşte de ei, în timp ce alţii scapă. Acela care voind să facă o alergare de aşteptare trage de dârlogi trei sferturi din parcurs, pentruca să-şi cravaşeze apoi calul fără tranziţie. In acest caz, animalul galopează în contra timp şi, când este cravaşat se desechilibrează şi finalmente pierde.

CU AJUTORUL CRAVAŞEI SE POT PERDE MAI MULTE ALERGARI DECAT SE POT CAŞTIGA. Scoţând „sabia", în 9 din 10 cazuri, călăreţul scapă capul calului, îl desuneşte, îi paralizează acţiunea. De aceia este foarte bine să nu se dea cravaşe băcţilor de grajd. Cu monta americană, utilizarea cravaşei este încă mai aleatorie — chiar funestă — decât cu monta engleză. Cu excepţia lui Georges Stern, am văzut prea puţini jochei cari să o întrebuinţeze cu folos. Jochei de mare clasă ca Maher şi Sloan erau inexistenţi la cravaşe. Inainte vreme — în perioada montei engleze — nu era decât un singur călăreţ care scotea maximum de randament din cravaşe: Fred Archer. El dădea foarte rar mai mult de trei lovituri, totdeauna la distanţă şi niciodată în ultimele fuleuri. In adevăr, calul sbura. Insă sub cele repetate ale jocheilor mediocri, cari vor să fie pe placul publicului — şi să arate că au încălecat la disperare, lovind sălbatec, chiar dupăce au trecut linia sosirii, bieţii cai devin fricoşi, nărăvaşi sau se abrutizează. Dacă au câştigat sub grindina de lovituri, nu este deloc sigur că nu ar fi făcut acelaş lucru — şi în mod mai categoric — fără să fie brutalizati.

Alte categorii de hibrizi: Acela ce aşteaptă în mod constant, nu dovedeşte abilitate, ci lipsă de perspicacitate. Acela care fuge totdeauna în capul plutonului nu atestă îndemânare, ci o grabă de cele mai multe ori fatală. Niciunul dintre cei din menţionatele categorii nu posedă noţiunea, faimoasa ştiinţă a trenului.

As în profesiunea lui este — după cum am precizat mai sus — mai puţin cine ajută la victorie, decât cine NU O SABOTEAZA.

Trebue adăogat că un bun jocheu, indiferent dacă a câştigat sau a perdut, nu şi-a extenuat calul Mai mult, calul poate alerga după o scurtă odihnă.

Bremond, care a fost un maestru, spunea într'o zi unui prieten care îl felicita pentru o victorie obţinută de unul dintre pensionarii săi, la luptă.

„Nu e un compliment. Elevul meu va fi inutilizabil câtva timp. Nu va putea disputa o încercare mai însemnată pe care o vizam".

Bremond a angajat pe Milton Henry (N. R. fostul jocheu al grajdului Marghiloman), care era antiteza englezului viguros. Cu acest colaborator, grajdul respectiv a cunoscut o perioadă de mare prosperitate. Era ceiace îi convenea lui Bremond: JOCHEUL CE NU IMPIEDICA UN CAL DE A CAŞTIGA. Primul şi cel mai însemnat articol din legea bunului jocheu.

Ce credeţi despre opiniile d-lui de Neuter ?

Este oare adevărat ?

Ce credeţi despre opiniile d. de Neuter?

Mulţi dintre turfiştii noştri vor rămâne decepţionaţi. Şi totuş acesta este adevărul, rostit ritos.

Trebue abandonată opinia că bun jocheu este acela care se sbate să plece cu benzile după el, care dela intrarea în linia dreaptă transformă cravaşa într'o morişcă, acela care se agită la sosire cu braţele, picioarele şi capul. Novicii să priceapă odată că dacă un jocheu nu cravaşează, nu — în mod implicit — îşi „trage" calul. Işi apără mai bine şansa fără agitaţie inutilă, mergând drept la sosire, într'un tot armonios, călăreţ şi cal.

Marii călăreţi dela noi

In genere, am posedat în ţară o clasă mulţumitoare de călăreţi. O clasă cu mult superioară celeia a cailor.

Evocarea marilor călăreţi necesită un foarte mare spaţiu. Aci ne vom rezuma la câteva menţiuni.

Turfiştii din garda veche au avut norocul de a admira câţiva virtuoşi de reputaţie mondială: Milton Henry, B. Carslake şi F. Keogh.

MILTON HENRY este unul dintre imporatorii montei americane în Europa. Calităţile sale au fost apreciate cu unanime elogii. Henry Lee — o competenţă franceză — l-a poreclit »regele trenului fals». Milton Henry a venit în România — angajat de Al. Marghiloman — imediat după isbucnirea primului război mondial. Proprietarul francez, în serviciul căruia fusese, i-a dăruit doi cai: Coco V şi Droit au But, cari au alergat la Băneasa. Fineţa lui Milton Henry a fost inegalabilă. Cravaşa nu exista pentru el. Rar, dedea câte o lovitură. Şi atunci era semn rău pentru susţinătorii săi.

B. CARSLAKE a fost admirat în ţară în aceiaş perioadă, fiind în serviciul grajdului Martinovici. In finalul alergării nu avea o poziţie extrem de estetică. Probabil şi din cauza picioarelor sale lungi. Precizia alegerii atacului şi impetuozitatea demarajului erau însă uluitoare. Pe multe ori se părea că a rămas afară din alergare. Şi până la urmă câştiga cu resurse. Reîntors în Anglia a contat, până înaintea celui de al doilea război mondial drept joheu de primisimă categorie.

F. KEOGH a fost călăreţul unuia dintre adversarii lui. Epinard în matchurile sale de peste ocean. A fost socotit jocheul cu mâna cea mai uşoară. La noi a fost adus de d. S. Schwartz pentru a încăleca pe Scârbă Mică în Derby. Pe atunci Kogh număra peste 50 de primăveri. Ceea ce nu l-a împiedicat de a oferi un regal. A câştigat — în afară de Derby — o alergare cu Pandora, pe 900 de metri, făcând cursă de aşteptare. Pe ultimii 50 de metri, a trecut ca o ghiulea. In aceiaş zi, Rosmarin a ameninţat pe Leu.

Atât Milton Henry, Carslake, cât şi Keogh considerau cravaşa drept un auxiliar de minimă importanţă.

După aceste trei stele ar urma Mac Intyre şi Varga.

MAC INTYRE a fost deasemeni un jocheu fin. Marea sa calitate a fost aceia de a specula, în cel mai înalt grad, împrejurările ivite în parcurs. Un mare [illegible].

Varga a fost necontestat campion în Europa centrală. Excela în forţă.

Apoi ar fi de citat Cockeram, Taylor, Booch, Gill F, Golovkin.

Beech a făcut parte din şcoala lui Milton Henry. Nemişcat în şea. Ceilalţi au excelat în energie. In special Golovkin, care poseda o forţă herculeană. Era imbatabil într'un duel prelungit. Eclipsa orice călăreţ pe ultima sută de metri.

Toţi călăreţii amintiţi mai sus, au fosit în ţară cu un impresionant palmares. Cândva ne vom ocupa amănunţit de fiecare în parte.

M. CSILLAG, jocheu care a făcut epocă la noi, se deosebeşte de ei. A fost adus din Ungaria de d. M. Costandache drept jocheu de lucru. In Bucureşti, calităţile lui au înflorit, ridicându-l treptat până la rangul de mare vedetă.

A recoltat un număr record de victorii. Apoi a plecat în Egipt, unde a activat cu acelaş brio. La Cairo a avut de luptat cu cravaşe de mare prestigiu şi totuşi a rămas necontestat campion. El a evidenţiat că în această meserie „capul" valorează mai mult decât orice. M. Csillag a parvenit prin voinţă şi inteligenţă. *Graţie unui desvoltat spirit de observaţie, cunoştea toate calităţile şi defectele cailor adversari. Şi le specula în chipul cel mai abil. Astfel a bătut pe Ghiaur cu Răduţa, de mai multe ori, deşi armăsarul era* cu mult superior.

A fost o perioadă când activau laolaltă Milton Henry Carslake, Mac Intyre, Cockeram, Taylor. Alta când încălecau Mac Intyre, F. Gill, Golovkin, M. Csillag.

Luptele lor — întrecere în talent, abilitate, adaptare la situaţiile specifice alergării, precizie, energie, hotărâre — au lăsat urme neşterse în memoria celor ce au asistat la aceste regaluri hipice.

Crescătoria naţională în impas

Alergările au obţinut bune rezultate, deşi împrejurările nu au fost totdeauna dintre cele mai prielnice Latura spectaculară s'a menţinut la un rezultat satisfăcător.

Alergările nu sunt însă decât un mijloc pentru atingerea scopului suprem, îmbunătăţirea rasei cavaline.

In acest sector, cercetarea duce la rezultate mai puţin optimiste. Crescătoria naţională a dat mult înapoi. Electivul cavalin s'a înjumătăţit, fiind departe de a putea face faţă necesităţilor.

S'au perdut **Birmah, Irifle, Boer Bibi, Şerban, Buburel, Lunatec.**

In lipsa lor, vor fi utilizaţi ca ameliorateri de rasă — în afară de confirmaţii Firdaussi şi Arkinal — Martalorz, Periş Rival, Cordon Rouge, insuficienţi, în primul rând, din punct de vedere numeric.

Dintre iepe au perit Celine, Celine II, Mitsouko III, L'acuzele Marie Persane şi altele mai puţin valoroase, dar foarte numeroase.

Actualmente, se găsesc, în diferite herghelii, cu puţin peste 100 de iepe.

Spre orientare, vom publica lista iepelor înscrise până, în prezent, la armăsarii Jockey Clubului şi cei ai Hergheliei Periş.

TABELA MONTELOR

BERHECI

CORDON ROUGE

Floreta, Katinka, Marmora, Muşcata, Penitence, Schakerin.

FIRDAUSSI

Anmut, Caprice, Flor fina, Glorietta, Grace full, Grădiniţa, Lăpuşna, Martha.

PERIŞ

Bereta, Cina Cireşica, Corida, Fedora Hahalera, Mărgeluş, Medea, Vreme bună.

RIVAL

Sofia.

Lista e departe de a fi completă. Lipsesc pensionarele marilor formaţiuni: Hergheliile Cetina, Cislău, Periş, Segarcea. La un loc, efectivul lor nu trece însă de 60 de capete.

Producţia

Aceiaşi constatare dacă ne referim la alt aspect, acela al producţiei din anul prezent. Până eri fuseseră declaraţi, la secretariatul Jockey Clubului, 29 de mânji. Lipsesc naşterile dela Cislău, Segarcea şi câţiva mici crescători. In nici un caz nu se va depăşi cifra de 30, ceiace ese cu totul insuficient pentru nevoile de împrospătarea cadrelor necesare alergărilor. In alţi ani, producţia era de peste 100 de elemente. S'a scăzut la mai puţin de jumătate. Situaţie alarmantă. Şi pe deasupra, 12 mânji aparţin unei singure formaţiuni, Hergheliei Periş.

Aventuroasa carieră a lui Barcladine

Barcladine, o ilustraţie a turfului englez, a avut una dintre cele mai originale cariere.

Un fermier englez, anume Low, a fost proprietarul unei iepe, Ballyröe, din Belladram. Ea nu a câştigat în probele publice nimic, şi după doi ani de insucces la herghelie, a fost prezentată lui Solon, reproducător stimat în Irlanda, deoarece disputase patru alergări în două zile şi recoltase trei victorii. Rezultatul alianţei a fost Barcladine.

La doi ani, mânzul a ieşit învingător în trei probe, iar în anul următor în patru, printre cari şi Derbyul.

Rivalul său proprietar şi antrenorul armăsarului, Hopper, erau jucători pasionaţi.

Barcladine a fost galopat, în mai multe rânduri, noaptea la lumina lunei. Aviz amatorilor de galopuri secrete!

Sir John Astley, impresionat de construcţia armăsarului şi de performanţele sale, a oferit un preţ excepţional, care a tentat pe proprietar. Acesta a pus însă o condiţie. Armăsarul era înscris în Northumberland Plate la New-Castle, fiind mare favorit. Low, care era în combinaţie cu un bookmaker, a cerut ca Barcladine să fie „tras", iar beneficiul împărţit. Sir Astley a sesizat Jockey Clubul şi Low a fost descalificat. Este probabil pentru prima oară când s'a pronunţat o excludere pentru o intenţie frauduloasă.

Barcladine pierduse orice valoare pentru fermier. Armăsarul n'a alergat la patru ani Apoi a fost scos la licitaţie şi cumpărat de Robert Peck pentru 800 guinee.

Repus în antrenament, fiul lui Solon a continuat seria strălucitelor sale succese. A eşit învingător în Cupa dela Westminster, Epson Stokes — sub o greutate imposibilă — şi în Cupa d'Orange, donată — la Ascot — de Regina Olandei. Peck a oferit superba cupă reginei Alexandra — pe atunci prinţesă de Galles — şi trofeul a împodobit sala de mâncare a palatului dela Buckingham.

Ultima alergare a lui Barcladine a *fost în bucluc aşul Northumberland-Plate, care provocase, cu doi ani înainte; nenorocirea lui Low. Pe 3200 de metri, urma să poarte o greutate imposibilă. In plus, cu câteva zile înainte, tendonul calului s'a încălzit. S'a crezut că nu va putea alerga. Cota sa a crescut la 50 contra 1. In ajunul alergării, alergării, a survenit o îmbunătăţire. Supus duşului fatidic, Barcladine a căpătat o acţiune perfectă a doua zi. Peck a pariat 1000 de livre. Barcladine a alergat şi a câştigat în galop de vânzare. După această ispravă senzaţională, a fost vândut pentru 8000 livre lui Lady Stramford. Ca reproducător, Barcladine a lăsat urme neşterse în stud book-ul englez.*

Hopper, primul antrenor al lui Barcladine — cel cu galopurile pe clar de lună — s'a sinucis după puţin timp, în urma victoriei lui Euclid în Jubilee Stakes. Acest cal îi fusese retras din antrenament cu trei zile înainte. El n'a asistat la victoria fostului său pensionar. In seara zilei, a întrebat pe un trecător:

— Cum nu ştiţi?, calul d-voastră Euclid.

Hopper nu a putut supravieţui acestei a doua lovituri. După Barcladine pierduse altă mină de aur, pe Euclid.

STIRI HIPICE DE PESTE HOTARE

MILANO (**Serviciul nostru special**). — „Premio del Trento" disputat pe hipodromul San-Siro a fost câştigat de Quo Vadis.

Rezultat tehnic: „Premio del Trento" (100.000 lire — 3000 metri): 1) Quo Vadis (Ruffini) în 4:24,8; 2) Contento. Cota: 13; 10, 11.

„Premiul doi anilor" (100.000 lire 1600 metri): 1) Pezzelina în 2;16,6: 2) Ionia; 3) Rippino. Cota: 14; 11, 12, 20.

ROMA (**Serviciul nostru special**). — Prima reuniune de galop din stagiunea de iarnă dela Capanelle s'a bucurat de un deosebit succes.

Principala alergare „Premio del Angelico", a revenit unui reprezentant al 3 anilor: Capo' di lista.

Rezultat tehnic: „Premio del Angelico" (250.000 lire — 2000 metri): 1) Capo di lista (Pacifici) 52 kg.; 2) Azzura; 3) Hubert; 4) Sabina. O lungime, 2 lung., gât. Cota: 29; 27, 44.

Nr. viitor al „Gazetei Sporturilor" va apare Vineri 28 Decembrie.

DEMONUL CURSELOR

O SCHIŢA DE A. FRATTINI

L-am cunoscut pe Felipe Barrientos chiar la Montevideo. Celebrul şi bogatul antrenor de cai decăzuse în cea mai neagră mizerie iar sănătatea lui se afla într'o situaţie precară.

— Sunt fericit că te cunosc, domnule — mi-a spus el în ziua în care un prieten ne-a prezentat unul altuia, într'o cafenea — şi cum nu pot să vă strâng mâna (ţinea mâinile în buzunarele hainei) permite-mi, în semn de prietenie, să te sărut pe frunte.

Am schimbat, astfel, un sărut pe frunte, apoi, aflând că sunt ziarist, Felipe a ţinut cu orice preţ să iau loc la masa lui şi a început:

— Scrie ceva şi despre mine, despre viaţa mea sbuciumată şi îţi voi fi recunoscător pentru puţinele zile pe care le mai am de trăit. Trebue să ştii că am fost antrenor de cai de curse... De-altfel toată familia mea a fost ruinată din cauza unei nenorocite, unei nebuneşti pasiuni pentru curse. Tata care avea cea mai mare şi mai bine asortată pescărie din capitală, s'a ruinat pentru că în loc să stea în prăvălie, îşi petrecea toată ziua într'o bodegă unde se disputau curse de melci, pariind pe ei sume imense; fratele meu vitreg, faimosul căpitan Flip, fiul celeilalte mame a fost dat afară din compania de navigaţie «Linea del Pacifico», pentru că organiza curse de tauri pe transatlanticele lui, terorizând pe pasageri care stăteau zi şi noapte, baricadaţi în cabinele lor urlând le groază. Eu... Dar când îmi amintesc de cariera mea, nu pot să nu-mi trec mâna peste ochi. Fiindcă eu nu pot te rog, fă-o dumneata în locul meu.

I-am trecut mâna peste ochi.

— Mulţumesc! Apoi a reînceput: «Imi plăceau cursele la nebunie. Poţi să-ţi închipui, deci, cu cât entuziasm am primit, la 4 Aprilie 1933, să intru ca antrenor la grajdul miliardarului Herrera, cel mai celebru; proprietar de cai din Uruguay. A fost un triumf: roşul cu dungi albe...

— Ce-i asta?

— Culorile grajdului!

— Aha, da!

— Roşu cu dungi albe, spuneam, câştiga, unul după altul, toate premiile mari din stagiunea de primăvară şi cea de vară. Stăpânul meu generosul Herrera, mă îmbrăţişa ca pe un frate şi îmi dădea 30 la sută din premii. La sfârşitul lui Octombrie aveam un milion şi jumătate, cele mai elegante haine de pe turf, şi o soţie încântătoare pe care o chema Estrella. Când mă gândesc la vremurile acelea de glorie, nu ştiu dece, îmi vine să zâmbesc. Dar nu pot s'o fac pentrucă am fost nevoit să-mi vând toată dantura de aur ca să am ce mânca. Zâmbeşte, d-ta, te rog!

Am surâs pentru el şi după ce mi-a mulţumit a continuat:

— Marea nenorocire care avea să mă ruineze cu totul a început în ziua în care Menendez...

— Cine e Menendez?

— Ah! Un tip încrezut care se dă drept crescător de cai pur-sânge şi care... Dar, să revenim la mine. Herrera a cumpărat dela el patru mânji: cinci cai care, la prima vedere, ar fi atras admiraţia oricărui turfist. In fine, am început să antrenez unul din mânji. Exclus: calul nu voia să facă un pas măcar. Cum intra pe pistă, însă, ţâşnea în galop spre gardul de fier al tribunei şi rămânea lipit de el. Cât ne munceam apoi să-l smulgem de lângă gard! Scena s'a repetat de şase ori pe zi timp de două luni. In cele din urmă Herrera îşi pierde răbdarea şi se ia la ceartă cu mine. Iţi închipui cât m'a umilit. Intr'o zi stăpânul a primit o anonimă: «Stimate domnule, calul acesta va fi mereu atras de gardul de fier pentru că acum şase luni a înghiţit o mare cantitate de pulbere magnetică. Aceasta s'a contopit în stomac şi nu i-a mai putut fi scoasă. Semnat: Un jocheu dat afară de Menendez.

Eram salvat. Stăpânul m'a îmbrăţişat şi mi-a cerut iertare. Natural am pus pe urmă în antrenament ceilalţi mânji pe care doamna Herrera îi botezase «Casanova», «Don Juan» şi «Encantadora». Cei doi celebri cuceritori s'au îndrăgostit nebuneşte de «Encantadora» şi şi-o disputau cu toate mijloacele. Aşa s'a făcut că în timpul lui «Gran Premio de Montevideo», alergat în faţa a 100.000 persoane, «Don Juan» se opreşte din plină cursă, începe să rupă cu dinţii romaniţele de pe marginea pistei, ia apoi o gură de romaniţe şi se apropie de «Encantadora» care încetineşte şi ea alura ca să primească omagiul. In timpul acesta, «Casanova», ca să-i umilească pe rival, se apropie de grilaj, smulge o frumoasă pălărie de pai florentin de pe capul unei spectatoare şi o duc în galop «Encantadorei» îngenunchind în faţa ei; aceasta îl lasă pe «Don Juan» şi se îndepărtează cu celalt ieşind de pe pistă în căutarea unui loc discret. Nu-ţi mai spun ce-a urmat: pe «Encantadora» fuseseră jucate averi întregi...

— E groaznic!

— Nu e tot! Deşi eram complect compromis încerc să mă reabilitez cu ultimul mânz. Il antrenez, îl înscriu în câteva curse şi ce crezi că se întâmplă? Calul meu avea numărul 9, venea după 8 şi după 1. Avea numărul 12, se plasa după 8 şi 4. Avea 7, venea după 4, după 3 şi 1. Să înebunesc nu altceva când am aflat că Menendez vânduse pe 40.000 de pesos un cal «savant» dela un circ, care făcea calcule, adunări şi înmulţiri şi se clasa totdeauna ultimul. In cele din urmă Herrera m'a dat afară, Estrella m'a părăsit pentru un fabricant de obiecte antice, iar eu am rămas pe drumuri, fără un ban. In ultima vreme am slăbit în aşa hal încât ca să nu mă ia vântul pe sus, sau să mă dea jos curentul vre-unui ventilator, sunt nevoit să ţin mereu în mâini două greutăţi şi să stau cu ele în buzunar. Noroc că un văr de-al meu care a ieşit, zilele trecute din închisoare, mi-a dat greutăţile pe care le avea legate de picioare căci altfel nu aveam nici-un ban ca să mi le cumpăr...

Şi Telipe a început să plângă cu sughiţuri.

NAŞTERI DE CAI PUR-SANGE

PROPRIETATEA HERGHELIEI PERIŞ

Florioara, iapă, din Boer Bibi şi Fămişoara.

Foc, armăsar, din Boer Bibi şi Frusinica.

Ghioc, armăsar, din Artina şi Gâsca.

Ider, armăsar, din Boer Bibi şi Jurata.

Nor, armăsar, din Boer Bibi şi Nina.

Nuc, armăsar, din Arkina şi Ninon.

Pacific, armăsar, din Boer Bibi şi Paulina.

Pana, iapă, din Boer Bibi sau Lunatec şi Pantera.

Păstoriţa, iapă, din Boer Bibi şi Poeniţa.

Păstor, armăsar, din Boer Bibi şi Păsărica.

Pelin, armăsar, din Firdaussi şi Palanka.

Perla, iapă, din Birmah şi Poor Relation.

PROPRIETATEA D-NEI O GEORGESCU

Bleu Ciel, armăsar, din Iriflé şi Blue S[illegible].

Contessina, iapă, din Birmah şi [illegible].

Cristal, armăsar, din Iriflé şi Ci[illegible].

Saratoga, iapă, din Birmah şi Smaranda.

PROPRIETATEA JOCKEY CLUBULUI

Cocoşneaţa, iapă, din Firdaussi şi Corniţa.

Lăieş, armăsar, din Son în love şi Lăpuşneanca.

Moşier, armăsar, din Arkina şi Marmara.

PROPRIETATEA D. Colonel SAVOIU

Mincinos, armăsar din Brancas şi Mincinoasa.

Runcu, armăsar, din Brancas şi Rina.

PROPRIETATEA HERGHELIEI VALEA LUNGA

Băniţel, armăsar, din Arkina şi Băneasa II.

Murguleţ II, armăsar, din Gospodar şi Manoliţa.

PROPRIETATEA d. D. GEORGESCU

Lefter II, armăsar, din Lunatec şi Mărgeluş.

PROPRIETATEA d. D. MIRONESCU

Priam, armăsar, din Son in love şi Penitence.